

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4646/2019
24.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Данијела Милутиновић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Ненад Манић, адвокат из ..., ради утврђења својине, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2319/19 од 27.06.2019. године, у седници већа одржаној 24.12.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2319/19 од 27.06.2019. године, као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2319/19 од 27.06.2019. године, као недозвољена.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 2555/17 од 07.11.2018. године, ставом првим изреке, утврђено је да тужилац ималац права својине на $\frac{1}{2}$ идеалног дела катастарске парцеле број .., укупне површине 2а 65м², уписане у ЛН .. КО ..., што је тужена дужна да призна и трпи, те дозволи да се на основу ове пресуде изврши упис права у Катастру непокретности када за то буду испуњени законски услови. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 65.600,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2319/19 од 27.06.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П 2555/17 од 17.11.2018. године. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права позивајући се на члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла

да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

На основу овлашћења из члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге који су нижестепени судови дали за своје одлуке. Тужена уз ревизију није пружила доказ о постојању различитих судских одлука у истој чињеничној и правној ситуацији, као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова о истом захтеву, као што је конкретан, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Образложења побијаних пресуда за одлуку о тужбеном захтеву за утврђење права својине у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права – начела савесности и поштења и забране злоупотребе права. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у том смислу одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Парнични поступак је покренут тужбом поднетом 02.06.2017. године, а у тужби је као вредност предмета спора означен износ од 250.000,00 динара, који је означен и у уводу првостепене пресуде.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке решења.

Тужиоцу нису признати трошкови за састав одговора на ревизију јер нису били потребни ради вођења парнице у смислу члана 154. ЗПП, па је одлучено као у ставу трећем изреке решења.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић